

Jedenáctého prosince 2017 došlo k setkání Vladimíra Putina a Bašára Asada na letecké základně Hmímím v provincii Latákia

Autor: Doug Huntington

Občanská válka v Sýrii je v podstatě u konce. Z Islámského státu zbývá sotva stín jeho někdejší zloby a slávy a neovládá už jedině větší v Iráku ani Sýrii. Ruský prezident Putin ohlásil **masivní stahování** ruských vojsk ze Sýrie a irácká armáda nedávno po obsazení poslední zbytky teritoria ISIS u syrských hranic uspořádala velkou vojenskou přehlídku v bagdádské Zelené zóně. Irácká vláda vyhlásila 10. prosinec státním svátkem k připomínce porážku ISIS.

Tyto události samozřejmě neznamenají úplný konec konfliktu v oblasti a většina odborníků věří, že se ISIS v reakci na svou totální porážku na bitevním poli vrátí k terorismu. Trvalejší mírová budoucnost a ukončení syrské občanské války však poté, co nedávné mírové rozhovory mezi Asadovou vládou a opozicí konané v Ženevě zabředly do slepé uličky, zůstávají nejisté.

Ve světle tohoto vývoje tak vyvstává zásadní otázka: když jsou dnes tyto válkou zmítané země podstatně bezpečnější, proč by se nemohly miliony lidí, kteří odtud jako uprchlíci odešli do Evropy a Severní Ameriky, vrátit domů? Často slyšíme, že repatriace je nemožná, krutá, nemorální a nelidská. A protože je prý krutá, máme my běloši přijmout její alternativu: stát ve všech svých domovinách dříve či později menšinou, zatímco neběloši si v těch svých podrží

bezpečnou většinu. Nezapomínejme však, že i repatriaci lze provést spravedlivě, s lidskostí a s cílem co možná nejvíce spravedlivého vypořádání, kdy si všechny národy zachovají své domoviny.

Konkrétně repatriace Syrů a Iráčů z bělošských zemí – především Německa a Švédska – by byla obzvláště bezbolestná. Tito migranti od masového exodu ze Sýrie a Iráku v létě 2015 strávili v Evropě asi dva roky, a jak ukázaly četné studie, mají jen minimální šanci začlenit se do hostitelských společností. V roce 2016 dospěl kielský Institut pro světové hospodářství (Institut für Weltwirtschaft, IfW) k závěru, že vysokou sofistikovaností mj. v průmyslové výrobě a inženýrských oborech proslulé německé hospodářství dokáže pojmout nanejvýš dvě procenta migrantů v zemi. (Zdroj: *Deutsche Konjunktur im Winter 2015, Kieler Konjunkturberichte* Nr. 14 (2015|Q4) str. 10). Profesor Ludger Wößmann, ředitel mnichovského Centra pro financování školství odhaduje, že asi dvě třetiny z nich neumí číst ani psát. (Zdroj: Prof. Ludger Wößmann: *Bildung als Schlüssel zur Integration: Nur eine realistische Flüchtlingspolitik wird Erfolg haben, ifo Schnelldienst* 1/2016 s. 21-24).

Podle občanských nacionalistů při otázce, zda se člověk s národním státem skutečně ztotožní, na barvě pleti nezáleží. Ve společnosti prý lidi drží pohromadě společné hodnoty, ne krev nebo dějiny. V duchu tohoto „západního šovinismu“ tak občanští nacionalisté tvrdí, že zemím jako Německo se bude v budoucnu vést skvěle i tehdy, pokud se časem stanou z většiny nebělošskými – nebude-li ovšem nová většina muslimská.

Samozřejmě že „noví Němci“, „noví Švédové“ nebo „noví Francouzi“ se nestali Němci, Švédy či Francouzi ani podle těchto kritérií. A jak by také mohli, když jejich přítomnost vedla mj. k opuštění tradice otevřených vánočních trhů, lidového projevu evropské sounáležitosti a víry v dobrou vůli ostatních? Netvrdí snad občanský nacionalismus, že přijetí společného kréda dokáže zajistit volné soužití různých skupin na daném území? Jak mohou tito migranti být skutečně Němci, když jim žádné společné vazby národní příslušnosti nebrání sexuálně napadat a zneužívat původní Němky? Jak mohou být Němci, když se svými spoluobčany nedokáží ani komunikovat, tím méně s nimi spolupracovat?

Ať už zvolíme jakékoliv kritérium, nenavázali tito migranti jakékoliv prospěšné pouto se svými novými společnostmi, které se jich ujaly, díky čemuž se repatriace jeví podstatně jednodušeji – po návratu do svých vlastí totiž migranti Evropě scházet nebudou. Většina z nich k nám přišla jen z obav o bezpečnost a touhy po vyšší životní úrovni. Té jim lze pomoci dosáhnout ekonomickými pobídkami spojenými s repatriací, zajištění bezpečnosti by pak po skončení občanské války v Sýrii a Iráku nemělo být nad síly tamějších vlád.

Pro naše vládcy je ale toto nové geopolitické ovzduší spíše komplikací než příležitostí. Proč? Naše zahraničněpolitické elity nám zatvrzele opakují, že všechny kroky Bašára Assada i jeho iránských a ruských spojenců jsou vedeny temnými záměry. Nejen že se naše elity nesnažily zničit Islámský stát, ale aktivně teroristické organizaci pomáhaly a přispívaly k mohutnosti přílivu migrantů do Evropy k oslabení Západu. Islámský stát směl být totiž zničen až po porážce Asada. Jedině kdyby se ještě štědrější podporou rebelů podařilo zabít ještě víc Iráčů a Rusů, mohlo snad dojít k deeskalaci konfliktu do té míry, že by se syrští uprchlíci mohli

vrátit domů.

Žádná z těchto předpovědí se však nevyplnila. Ruskou a íránskou pomocí obrozený Assad nabyl kontroly nad situací a Islámský stát se zhroutil. Dokonce i **Max Abrahms** z Rady pro mezinárodní vztahy (Council on Foreign Relations) musel připustit, že těm domněle nejerudovanějším odborníkům jejich kalkulace nevyšly – stejně jako v případě Iráku, kde, jak někteří **odnes věří** (nebo o tom alespoň přesvědčeně lžou) Spojené státy při svém neblahém dobrodružství prý skutečně našly zbraně hromadného ničení.

Cílem tohoto zhodnocení není vynášet do nebes nejdůležitějšího geopolitického hráče v Sýrii Vladimira Putina. Přes všechny své pozitivní stránky totiž stávající ruský vládce bílou rasu nespasí. Vladimír Putin není bělošský nacionalista a mnohé jeho zahraničněpolitické kroky jsou dosti krátkozraké. Místo aby se problém stárnoucího ruského obyvatelstva snažil vyřešit pobídkami pro Rusy z Ukrajiny, Pobaltí a Kazachstánu, aby se vrátili domů, vyhovuje mu podle všeho více imigrace ze střední Asie. Rusy v někdejších sovětských republikách vnímá jako užitečný nástroj mocenské politiky, ne jako lidi zbaveného národního domova.

I přes tyto nedostatky jeho dlouhodobé vize však Putin svým angažmá v Sýrii, kde zabránil vzniku dalšího zhrouceného státu *à la* Irák po roce 2003 nebo Libye po roce 2011, uštedřil ponižující porážku neokonzervativcům ve Washingtonu i jejich izraelským soukmenovcům. Tito loutkáři naší zahraniční politiky už dlouho vidí v Sýrii překážku k uskutečnění svých hegemonických ambic na Blízkém východě, podobně jako tomu bylo v případě Iráku před rokem 2003 nebo Íránu dnes. Vlastně to platí o každé zemi v regionu: pokud disponuje jistou vojenskou silou a nenechá se koupit naší vládou, stává se nevyhnutelně hrozbou pro Izrael – a tím pádem i nepřítelem Spojených států.

Svou esej jsem otevřel otázkou, proč i přes nastolení příznivých podmínek v Sýrii a Iráku nelze započít s repatriací? Kdyby naši vládcí byt jen přiznali legitimitu této otázky, museli by současně připustit také roli, již sehráli při neúspěchu dosažení stanovených zahraničněpolitických cílů Západu. Jinak by totiž museli skousnout nepříjemné také poznání, že jejich prohra byla pozitivem pro tamní region.

Jakkoliv stojí u kořene nemožnosti repatriace za stávajícího režimu chorobná nenávisť k lidem evropského původu – téma příliš rozsáhlé pro tento článek – podtrhují tyto další faktory zahraničněpolitických nezdarů hlubší narativ. Naše demografické problémy totiž ve skutečnosti přispěly k těmto neúspěšným koncům: ojedinělé pozitivum naší neutěšené situace. Jak americká populace tmavne, bude hlavní nástroj aplikace západní zahraniční politiky – americká branná moc – jednat se stále chatrnější rozhodností: k podpoře vojenských intervencí je totiž třeba alespoň zdání jednotné podpory za strany veřejnosti, což bude ve stále roztržštěnější Americe budoucnosti čím dál tím méně realistický předpoklad. Vnitřní sváry Obamovy vlády znemožnily plnohodnotný americký pokus o změnu režimu v Sýrii, což nepochybně naznačuje trend pro budoucí americké konflikty. Mělo by to podle všeho umožnit volněji jednat na světovém kolbišti silám a subjektům, které k našim lidem necítí tak chorobnou nenávisť, z čehož by měly mít užitek a prospěch všechny národy.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Úvaha Douga Huntingtona *What Does Syria Mean for Us?* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 26. prosince 2017.